

Arrest

nr. 138 169 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat S. ROGIERS en van advocaat S. BOUMAHDHI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, werd op 7 augustus 2002 in het Rijk gemachtigd tot een verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 augustus 2004 dient de verzoekster een aanvraag om machtiging tot vestiging in. Deze aanvraag werd verworpen bij beslissing van 29 december 2004 nu geen bewijs werd geleverd dat de verzoekster reeds vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verbleef.

Op 15 april 2011 wordt de verzoekster van ambtswege afgeschreven uit het vreemdelingenregister. Na voorlegging van bewijzen die haar aanwezigheid in het Rijk bevestigen, wordt de verzoekster opnieuw ingeschreven in het vreemdelingenregister en wordt zij in het bezit gesteld van een B-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – onbeperkte duur) geldig tot 14 augustus 2013.

Op 3 mei 2013 wordt de verzoekster opnieuw van ambtswege afgeschreven uit het vreemdelingenregister.

Op 31 januari 2014 dient de verzoekster bij de diensten van de stad Antwerpen een aanvraag tot herinschrijving in.

Op 24 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de herinschrijving, die aan de verzoekster op 4 juni 2014 wordt ter kennis gebracht. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), hetwelk gekend is onder het nummer 155.830.

Op 24 februari 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 4 juni 2014, maakt de thans bestreden beslissing uit. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (2) genomen op datum Van 24/02/2014 wordt aan de genaamde U(...) J(...), geboren te G(...), Rwanda (Rep.), op (...),

die de Rwanda (Rep.) nationaliteit heeft, het bevel gegeven om uiterlijk op 11/06/2014 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

- *artikel 7 van de wet 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.”*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet tijdig een synthesesemorie ingediend.

Ofschoon ter terechtzitting de vraag rees of de door de verzoekster neergelegde synthesesemorie voldoet aan de vereiste van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat in synthesesemorie alle aangevoerde middelen worden samengevat, blijkt uit de uiteenzettingen op pagina zes van de neergelegde synthesesemorie dat de verzoekster een werkelijke repliek voert op het verweer in de nota met opmerkingen. De verzoekster antwoordt in haar synthesesemorie uitdrukkelijk en dit zowel op het verweer met betrekking tot de in het verzoekschrift aangevoerde middelen als op de in de nota met opmerkingen geformuleerde exceptie van niet ontvankelijkheid.

Op de exceptie van niet-ontvankelijkheid antwoordt de verzoekster als volgt:

“Verweerster stelt dat gelet op het feit dat de staatssecretaris in casu niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. Zij stelt verder dat de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen werd om de reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Deze exceptie van niet-ontvankelijkheid dient dan ook te worden afgewezen, gelet op de stukken die verzoekster aanhaalt als bewijs dat zij het Rijk nooit heeft verlaten en dus in geen geval voldeed aan de voorwaarden van voormeld artikel 7 van de vreemdelingenwet (cf. infra)."

Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet omschrijft de synthesesemorie als een processtuk *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*. Het begrip *"samenvatten"* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de voornoemde wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesemorie op gewezen dat *"het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten"*.

De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *"opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure"*. (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een *"repliekmemoirie"*, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemoirie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesemorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesemorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesemorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien een verzoeker daarentegen zijn middel of middelen wenst aan te houden en hij wel degelijk wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesesemorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Indien hij zijn middel of middelen met een werkelijke repliek aanvult, komt hij immers tegemoet aan de hierboven in de verantwoording bij het amendement dat tot de laatste wijziging van artikel 39/81 heeft geleid aangehaalde bekommernis om hem toe te laten *"te repliceren op het verweer tegen de middelen die [hij] wel wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat"* (RvS 3 november 2014, nr. 229.004 en 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Nu de verzoekster voorziet in een werkelijke repliek op de verweermiddelen in de nota met opmerkingen, dient de in de onderhavige zaak neergelegde synthesesemorie – naar de vorm - te worden aanvaard.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

Waar de verzoekster in haar vordering de Raad verzoekt om te beslissen tot de verlenging van de machtiging tot verblijf, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil conform artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om beslissingen te nemen inzake de verlenging van de machtiging tot verblijf. Deze bevoegdheid komt enkel het bevoegde bestuur toe.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

4. Onderzoek

Uit de stukken van het administratief dossier (interne nota dd. 13 september 2004) blijkt dat de verzoekster sedert 7 augustus 2002 tot een verblijf werd gemachtigd in toepassing van de artikelen 9 (oud) en 13 van de vreemdelingenwet.

Het blijkt tevens dat de verzoekster in het bezit was van een B-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – onbeperkte duur) geldig tot 14 augustus 2013 (administratief dossier, beslissing dd. 21 maart 2012 en nota dd. 5 februari 2014). Hoewel de verzoekster in de periode 2002 – 2013 een aantal keer van ambtswege werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat haar telkens de herinschrijving werd toegestaan omdat zij kon bewijzen het land niet te hebben verlaten.

Uit het samenstellende geheel van de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook dat de verzoekster tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk was gemachtigd. In dit kader dient te worden opgemerkt dat het afleveren van een verblijfskaart, te dezen een B-kaart, enkel een *instrumentum* betreft dat materieel onderbouwd wordt door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht.

Op 3 mei 2013 werd de verzoekster opnieuw van ambtswege afgeschreven uit het vreemdelingenregister.

Artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur (of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken), verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Het gaat dan ook op een weerlegbaar vermoeden.

Uit de samenlezing van artikel 19 van de vreemdelingenwet met de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) blijkt dat een machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur ongeldig wordt van zodra de houder ervan langer dan twaalf maanden buiten het Rijk heeft verbleven, tenzij hij aan de verplichtingen heeft voldaan van artikel 39 van het vreemdelingenbesluit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 31 januari 2014 een aanvraag indiende tot herinschrijving in het vreemdelingenregister (nota dd. 5 februari 2014) waarbij zij trachtte aan te tonen dat zij, ondanks de ambtshalve schrapping, het land niet heeft verlaten.

De gemachtigde besliste op 24 februari 2014 om verzoeksters aanvraag tot herinschrijving te weigeren, in toepassing van artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit.

Tegen deze beslissing van 24 februari 2014 diende de verzoekster bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in. Bij 's Raads arrest nr. 138 168 van 9 februari 2015 werd de beslissing van de gemachtigde van 24 februari 2014 houdende de weigering tot herinschrijving vernietigd.

De Raad oordeelde hierbij als volgt:

“De verzoekster voert aan dat zij ambtshalve werd geschrapt waardoor zij op grond van artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) wordt verondersteld het land te hebben verlaten behoudens bewijs van het tegendeel. Verder betoogt zij verschillende bewijsstukken te hebben waaruit blijkt dat zij sinds de ambtelijke schrapping op 3 mei 2013 het land nooit heeft verlaten in de periode 2013-2014. De verzoekster verwijst onder meer naar loonfiches. De verzoekster meent dat de uiterst beperkte en beknopte motivering van de bestreden beslissing, in dit licht, onmogelijk als afdoende kan worden gekwalificeerd. In repliek op het verweer in de nota met opmerkingen merkt de verzoekster tot slot op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de rechtsonderhorige uit een bestuursbeslissing moet kunnen opmaken waarom de beslissing op deze of gene wijze werd genomen en waarom zijn gebeurlijk verweer werd verworpen en dat van de rechtsonderhorige zodoende niet verwacht kan worden dat hij zelf op zoek gaat naar de motieven en als dusdanig navraag gaat doen bij de verschillende instanties die voorafgaandelijk geconsulteerd werden en die de beslissende instantie tot haar beslissing hebben gebracht.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster per faxbericht van 31 januari 2014 een aanvraag tot herinschrijving in het vreemdelingenregister indiende (document nr. 4557824 d.d. 5 februari 2014). In het administratief dossier bevinden zich een aantal overtuigingsstukken die door de verzoekster werden overgemaakt naar aanleiding van haar aanvraag tot herinschrijving. Het gaat om de volgende stukken:

- *Ontvangsbewijs in geval van uitkeringsaanvraag of wijzigingsaangifte dd. 11/04/2013*
- *Formulier C1 Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening dd. 11/04/2013*
- *Vakantieattest N(...) E(...) SA dd. 26/02/2013*
- *Tewerkstellingsattest N(...) E(...) SA dd. 26/02/2013*
- *Loonafrekeningen L(...) M(...) NV dd. 25/05/2013, 26/06/2013, 4/07/2013*
- *Tewerkstellingsattest L(...) M(...) NV dd. 4/07/2013*
- *Vakantieattest L(...) M(...) NV dd. 4/07/2013*
- *Formulier C4 Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening met bijlage Generatiepact dd. 18/07/2013*
- *Arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde tijd L(...) M(...) NV dd. 25/04/2013*
- *Functieomschrijving verkoopsmedewerkster dd. 7/05/2013*
- *Intentieovereenkomst voor het verrichten van uitzendarbeid U(...) dd. 18/11/2013*
- *Arbeidscontract U(...) dd. 18/11/2013*

Door louter aan te geven dat “Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd” laat de gemachtigde de verzoekster volledig in het ongewisse omtrent de redenen waarom de door haar voorgelegde stukken niet feitelijk konden overtuigen of niet wettelijk zouden voldoen in het licht van artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit. Daargelaten de vaststelling dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk verwijst naar een onderzoek uitgevoerd door een andere dienst zodat hoe dan ook niet is voldaan aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht ter zake, dient te worden vastgesteld dat ook uit de stukken van het administratief dossier geenszins kan worden afgeleid op welke wijze rekening werd gehouden met de door de verzoekster voorgelegde documenten. De motivering omtrent de door de verzoekster voorgelegde documenten is nietszeggend.

Het blijkt dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en dat niet wordt tegemoet gekomen aan de doelstelling van de formele motiveringsverplichting zoals hierboven geformuleerd.”

De Raad stelt vast dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2014 genomen werd op dezelfde dag als de voormelde, door de Raad vernietigde beslissing inzake verzoeksters aanvraag tot herinschrijving. Beide beslissingen werden bovendien getroffen door dezelfde ambtenaar als gemachtigde van de staatssecretaris, met name S.B.. Tevens blijkt uit de reeds hoger aangehaalde nota dd. 5 februari 2014 blijkt dat het thans bestreden bevel werd afgeleverd in navolging van verzoeksters aanvraag tot herinschrijving (“voorstel: herinschrijving weigeren + B13”).

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt de volgende juridische en feitelijke grondslag: “artikel 7 van de wet 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.” Aldus wordt concreet een verwijderingsmaatregel getroffen omdat de

verzoekster haar kort verblijf in het Rijk heeft overschreden of dat zij er niet in is geslaagd het bewijs te leveren dat de termijn voor een kort verblijf niet werd overschreden.

Echter blijkt dat aan de verzoekster een verblijf van onbepaalde duur was toegekend, wanneer zij op 3 mei 2013 van ambtswege werd afgeschreven uit het vreemdelingenregister. Hierdoor werd zij overeenkomstig artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit vermoed het land te hebben verlaten behoudens het bewijs van het tegendeel. Er dient te worden benadrukt dat de ambtshalve schrapping geenszins *ipso facto* het verlies van verblijfsrecht met zich mee brengt. Het verlies van het verblijfsrecht van onbepaalde duur manifesteert zich immers pas wanneer de betrokkene meer dan twaalf maanden afwezig is geweest zonder te voldoen aan de bij artikel 39 van het vreemdelingenbesluit bepaalde uitzonderingen. Het vermoeden van afwezigheid, bepaald in artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit, leidt dan ook enkel tot een verlies van het onbepaald verblijfsrecht wanneer reeds meer dan twaalf maanden zijn verlopen na de ambtshalve schrapping en de betrokkene niet heeft aangetoond het land niet of althans niet langer dan twaalf maanden te hebben verlaten. Deze voorwaarden moeten cumulatief zijn vervuld.

Op 31 januari 2014 diende de verzoekster een aanvraag tot herinschrijving in. Deze aanvraag ging vergezeld van een aantal documenten teneinde aan te tonen dat de verzoekster het land niet had verlaten zodat het vermoeden van artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit *in casu* niet geldt en zodat zij nog steeds kan genieten van haar verblijf van onbepaalde duur. De aanvraag werd geweigerd in toepassing van de artikelen 19 van de vreemdelingenwet en 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit. Met deze beslissing werd aldus geoordeeld dat het vermoeden van afwezigheid niet wordt weerlegd. In deze omstandigheden dient dan ook te worden vastgesteld het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijke grondslag vindt in de beslissing tot weigering van de herinschrijving. Immers kan niet worden vastgesteld dat de verzoekster haar kort verblijf heeft overschreden zonder dat eerst de aanvraag tot herinschrijving en de daarbij gevoegde elementen betreffende de toepassing van de artikelen 19 van de vreemdelingenwet en 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit – die er net zijn op zijn gericht het bewijs te leveren dat het onbepaald verblijfsrecht niet is komen te vervallen - werden onderzocht.

Het thans bestreden bevel betreft derhalve een gevolgbeslissing van de beslissing van 24 februari 2014 houdende de weigering van de herinschrijving. Door de vernietiging van deze beslissing bij 's Raads arrest 138 168 van 9 februari 2015 werd deze beslissing echter uit het rechtsverkeer verwijderd en moet zij geacht worden nooit te hebben bestaan.

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat het thans bestreden bevel haar enige, noodzakelijke juridische en feitelijke grondslag verliest door de vernietiging van de beslissing van 24 februari 2014 houdende de weigering van de herinschrijving. Deze vaststelling heeft tot gevolg dat het aangewezen is voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te halen door het te vernietigen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid in de nota met opmerkingen, wordt bijgevolg verworpen, temeer nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de nietigverklaring van de beslissing houdende de weigering van herinschrijving impliceert dat niet zonder meer kan worden vastgesteld dat de verzoekster zich bevindt in het bij artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalde geval.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE